

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2014/II. negyedév

2014 második negyedévében összesen 26 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	18 (5 <i>ex parte</i> , 13 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	4 (3 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i> ügy)
Használati minta	2 (2 <i>ex parte</i> ügy)
Formatervezési minta	1 (1 <i>inter partes</i> ügy)
K+F	1

A Hivatal érintett döntéseinek háromnegyede (21) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 3 esetben a döntés hatályon kívül helyezését és az eljárás folytatását, 2 ügyben a döntés hatályon kívül helyezését és a Hivatal új eljárásra utasítását látta indokoltnak.

SZABADALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

Ket. 103. § (1)-(2) bekezdés, 114. § (1) és (4) bekezdés; Szt. 47. § (2)- (3) bekezdés

Az Szt. 47. §-ának (2) bekezdése szerint a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a megsemmisítési eljárásban, a nemleges megállapítási eljárásban és a 83/E-83/G. §-okban szabályozott eljárásokban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja.

Az Szt. 47. §-ának (3) bekezdése értelmében a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni; figyelmen kívül hagyhatja azonban azokat a nyilatkozatokat vagy bizonyítékokat, amelyeket az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő.

1. A Hivatalnál **219 218** lajstromszám alatt oltalom alatt álló szabadalom megsemmisítését kezdeményezte 2010. március 1-jén kérelmező. A Hivatal a megsemmisítési kérelmet elutasította. A megsemmisítési kérelem és az alátámasztására benyújtott dokumentumok vizsgálata során megállapította, hogy a kérelmező által hivatkozott dokumentumok közül négy a technika állásának ismertetéseként szerepel a szabadalmi leírásban. Kifejtette, hogy a szabadalmi engedélyezési eljárásban ezen dokumentumok ismeretében bizonyult a tárgyi találmány újnak és haladó jellegűnek, ezért a megsemmisítési eljárásban ezeket nem vette figyelembe. A kérelmező által felhozott egyéb dokumentumokat megvizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy a megsemmisítési kérelem alaptalan.

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal lényeges eljárási jogszabályok megsértésével hozta meg határozatát, melyek egy része a bírósági eljárásban nem orvosolható, ezért a bíróság a határozat hatályon kívül helyezését, és a Hivatal gyorsítottan lefolytatandó, új eljárásra utasítását látta szükségesnek az alábbiak miatt.

A bíróság szerint lényeges eljárási szabálysértést valósított meg a Hivatal azzal, hogy a kérelmező által előterjesztett, újdonságrontónak állított anteriorítások közül négy dokumentumot, és a kérelmező ezzel kapcsolatos érvelését kizárta a vizsgálatból. Tévesnek tartja ugyanis a bíróság azt az álláspontot, hogy az a tény, hogy ezek a dokumentumok a szabadalmi leírásban a technika állásának ismertetése körében szerepelnek, szükségtelenné teszi a megsemmisítési eljárásban való vizsgálatukat. Kifejtette, hogy a megsemmisítési eljárásban a Hivatal érveket ütköztet, és ezeket mérlegelve foglal állást arról, hogy indokolt-e a szabadalom megsemmisítése. A Hivatal a megsemmisítési eljárásban nem általában foglal állást a felhozott ellentartásokról, hanem mindössze azon érvek alaposságát vizsgálja meg, amelyeket a felek ezekkel kapcsolatban kifejtenek. Nem igaz tehát, hogy abból, hogy a jelen eljárásban hivatkozott egyes ellentartások a leírásban szerepelnek, az a következtetés vonható le, hogy a Hivatal ezekről már állást foglalt a bejelentési eljárásban, hiszen ekkor a megsemmisítést kérő fél érvei, és a szabadalmas ellenérvei értelemszerűen nem lehettek ismertek. Hibás jogi álláspontja folytán a Hivatal elmulasztotta értékelni a kérelmező által az érintett dokumentumok tekintetében kifejtett érveket, ezáltal a tényállás feltárási és indokolási kötelezettségét is megszegte.

A bíróság megállapította, hogy a kérelmező tájékoztatási és nyilatkozattételi joga sérült azáltal, hogy nem kézbesítette számára a Hivatal a szabadalmas egyik nyilatkozatát és mellékleteit. A Hivatal a határozatban figyelembe vette az szabadalmas által benyújtott ezen dokumentumot, amely nem pusztán jogi érveket, de az ügy elbírálása szempontjából lényeges tényeket, bizonyítékokat is tartalmazott. A Hivatal ezen hibáját ugyanakkor nem orvosolja, hogy a kérelmező erre a beadványra a megváltoztatási kérelemben kifejtette az ellenérveit.

A bíróság észlelte továbbá, hogy a Hivatal a gyorsított eljárás lefolytatása iránti kötelezettségét is elmulasztotta, amit ugyancsak lényeges eljárási szabálysértésként értékelt. A felterjesztett iratokból ugyanis megállapítható volt, hogy a szabadalmas 2010. március 29-én kérte a megsemmisítési eljárás gyorsított lefolytatását – arra hivatkozva, hogy szabadalombitorlási per van folyamatban –, és a kérelem díját is megfizette. A Hivatal 2010. április 15. napján elrendelte a gyorsított eljárást, később azonban többször is késedelmesen küldte meg a felek beadványait és adott ki nyilatkozattételi felhívást, határozatát pedig 2013. június 19. napján hozta meg. Az adott esetben tehát a gyorsított eljárás időtartama több mint három év volt. A bíróság – az Szt. 81/A. §-a (1) bekezdésének a bitorlási perre való utalása, valamint a miniszteri indokolás alapján – arra a következtetésre jutott, hogy a Hivatal előtti gyorsított eljárás lehetősége a szabadalmakkal kapcsolatos jogérvényesítés hatékonyságát elősegítő eszköz. Magyarországon a bitorlási perben közvetlenül nem vitatható az oltalom érvényessége, a bitorlási kereset és a megsemmisítési kérelem elsőfokú elbírálása különböző fórumokon történik. A szabadalommal kapcsolatos jog érvényesítésének időtartama ilyen módon a Hivatal és az illetékes bíróságok előtti eljárások összegeként adódik. A hatásköri elkülönülés azonban nem eredményezi azt, hogy az érvényesség vitatására szolgáló gyorsított megsemmisítési eljárás a jogérvényesítési rendszeren kívül kerülne, éppen ellenkezőleg, ennek szerves részét képezi. Ezért a bíróság álláspontja szerint a Hivatal által folytatott megsemmisítési eljárásra vonatkozó rendelkezések, ha az eljárás a felek kérelme alapján gyorsított eljárásban folyik le, a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló 2004/48/EK irányelv felől, annak rendelkezéseivel összhangban értelmezendők. Megállapította továbbá, hogy – eltérően a Pp.-től – sem az Szt., sem a Ket. nem mondja ki általános elvként az eljárások ésszerű időn belül való befejezésének követelményét. Ugyanakkor rámutatott arra,

hogy az irányelv vertikális közvetlen hatálya alapján a gyorsított megsemmisítési eljárás felei – amennyiben az ilyen eljárás feltételei fennállnak – az irányelv rendelkezése alapján követelhetik a Hivataltól az eljárás ésszerű időn belül való befejezését anélkül, hogy ezt akár az Szt., akár a Ket. *expressis verbis* kimondaná. A bíróság úgy értelmezte az Szt. 81/A. §-át, mint amely a megsemmisítési eljárásnak a hatékony jogérvényesítéshez szükséges ésszerű határidőn belül való befejezhetőségét biztosítja úgy, hogy legalább olyan szigorú ügyintézési határidők megtartását kívánja a Hivataltól, mint amely – Pp. által előírt – határidők megtartása mellett a bíróság köteles lenne elbírálni egy azonos tárgyú viszontkeresetet. Figyelemmel arra, hogy a gyorsított megsemmisítési eljárás nem egyéb, mint a szabadalom érvényességét vitató viszontkereset alternatívája, valamint arra is, hogy a bírósági eljárásban az ésszerű időn belüli befejezés igénye alapvető jelentőségű és tételes szabályozással teljesül, végül tekintetbe véve azt is, hogy a polgári peres eljárás szolgál egyedüli modellként a hazai jogban az ésszerű határidőkön belüli befejezés biztosításához, a gyorsított megsemmisítési eljárásban irányadó – az Szt.-ben nem szabályozott – ügyintézési határidőket a Pp. vonatkozó rendelkezéseivel azonos módon tartotta indokoltnak meghatározni.

Mindezek eredményeképpen arra a megállapításra jutott, hogy a jelen megsemmisítési eljárás a gyorsított eljárás céljával és a hivatkozott jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes volt. Annak hangsúlyozása mellett, hogy a Hivatal az Szt. 81/A. §-ának egyik konkrét rendelkezését sem sértette meg közvetlenül, eljárása mégsem felelt meg a jogszabálynak, a beadványok többszöri késedelmes megküldése és a döntés jelentős mértékű, indokolatlan elhúzódása lényeges eljárásjogi szabálysértéshez vezetett.

A kifejtettekre tekintettel a határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt gyorsítottan lefolytatandó, új eljárásra utasította. (3.Pk.24.192/2013/6.)

VÉDJEgy TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

2. A „HyperGel 100” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték az 5. osztályba tartozó „balzsamkészítmények gyógyászati használatra; balzsamok gyógyászati használatra; diagnosztikai készítmények; vegyi készítmények állatgyógyászati használatra; vegyi vezetők elektrokardiográf (EKG) elektródákhoz; zselatin, gyógyászati használatra” termékek vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. Álláspontja szerint a megjelölés két, határozott jelentéssel bíró szó egymás mellé helyezésével került kialakításra anélkül, hogy olyan többletjelentéssel bírna, amely alkalmassá tenné arra, hogy e többlet által árukat és szolgáltatásokat különböztessen meg. Rámutatott arra, hogy a megjelölés az 5. áruosztályban megadott gyógyászati készítmények vonatkozásában nem tekinthető szokatlan természetű összetételnek, inkább a termékekhez szorosan kapcsolható kifejezés. A három, önmagában is leíró szám- és szóelem egymás mellé helyezése nem képez fantáziaszót, nem tekinthető egyedi megjelölésnek, kizárólag az adott áruk jellemzőjét, tulajdonságát fejezi ki. (M1300067/10.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatalnak a megjelölés leíró jellege körében kifejtett álláspontját. Tény, hogy a „Gel” kifejezés tekinthető olyannak, mint amely leírja az érintett áruk félszilárd halmazállapotát. Kérdéses maradt azonban a bíróság számára a „Hyper-” és a „100” elemeknek az adott árukra értelmezhető jelentése. Az előbbi kifejezés szavak előtagjaként használatos, és fokozottságot, túlzott nagyságot, magas szintet ír le, jelentése tehát az utótagtól függően eseti. Az azonban, hogy az adott esetben a gélek mely tulajdonsága fokozott, túlzottan nagy vagy magas szintű, nem nyilvánvaló, azaz az átlagos fogyasztó csak gondolkodás, további asszociáció útján juthat el a szó adott árucsoportra értelmezett jelentéséhez, már ha egyáltalán létezik ilyen. Ez az értelmezés a bíróság álláspontja szerint kizárja a „HyperGel” megjelölés leíró jellegét, amit csak megerősít, hogy a szóelem egy, az árukra további gondolkodás vagy asszociáció nélkül ugyancsak nem értelmezhető számmal egészül ki. Ez utóbbi az összetevők mennyiségére, kisserelési tömegére, térfogatára, avagy a termék megújított változatára egyaránt utalhat, minthogy azonban ez közvetlenül, pusztán a megjelölése szemléltetése alapján – mértékegység feltüntetése hiányában – nem dönthető el, önmagában leíró jelleget sem eredményezhet. Így a betűk és számok kombinációjából álló lajstromozni kért megjelölést a fogyasztók nem tekintik többnek, mint pusztá fantáziaszónak. Mindezek alapján a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.25.390/2013/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés a) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a közrendbe vagy a közérdekekbe ütközik..

3. A „POLICE” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 35. osztályba sorolt áruk tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján elutasította, mert álláspontja szerint a megjelölés közrendbe ütközik. Indokolásában kifejtette, hogy a közrend fogalma egy jogrendszer alapvető intézményeit és elveit foglalja magába. A lajstromozni kért megjelölésben szereplő kifejezés a „POLICE” szó, a magyar nyelvben „rendőrség” jelentéssel bír. Ezzel minden magyar átlagfogyasztó tisztában van, a szó hallatán a rendőrségre, mint állami szervre gondol. A megjelölés védjegyként történő lajstromozása azt eredményezné, hogy a bejelentőn kívül senki más nem használhatná az említett kifejezést. A fogyasztók a megjelölés láttán azt feltételezhetik, hogy a rendőrséghez kötődnek az árujegyzékben szereplő termékek, holott a bejelentő egy olasz gazdasági társaság. Rámutatott továbbá arra, hogy a közrendbe ütközés esetén a szerzett megkülönböztető képességre való hivatkozás nem adhat okot a védjegykénti lajstromozásra. (A906156/17.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatalnak azt az álláspontját, hogy a „POLICE” szómegjelölés közrendbe ütközne. Hangsúlyozta, hogy a Vt. nem definiálja a közrend fogalmát. Az azonban világos, hogy magának a megjelölésnek kell olyannak lennie, amely közrendbe ütköző. Ez azt jelenti a bíróság álláspontja szerint, hogy nem azt kell kimutatni, hogy a megjelölés használatának kizárólagossága közérdeket sértene, hanem a megjelölés implicite alkalmas arra – közvetlen jelentésénél fogva, vagy az általa keltett egyértelmű és nyilvánvaló asszociáció okán –, hogy közrendbe ütközzön. A megjelölés e belső hibája nem azonos azzal az érdekléssel, hogy a leíró jellegű megjelölést bárki használhassa vagy, hogy az a fogyasztókat ne tévessze meg. Ez utóbbi esetben a közérdek zárja ki a lajstromozást, ami azonban nem jelenti azt, hogy a megjelölés maga közrendbe is ütközik. A bíróság véleménye

szerint a Hivatal valójában az előbbi kérdéseket vizsgálta, azt azonban nem mutatta meg, hogy a „POLICE” szó miért olyan, amely már önmaga is közrendbe ütköző. A Törvényszék elfogadta, hogy a rendőrség nevének árujelzőként való használata közrendbe ütközhetne, a lajstromozni kért megjelölés azonban – álláspontja szerint – nem azonos a „rendőrség”-gel, annak ellenére sem, hogy tükörfordításokról van szó. A „POLICE” kifejezés szélesebb jelentéstartalommal bír, mivel asszociációs alapot adhat más országok rendvédelmi hatóságaira, fokozott kulturális kihallással is bír, utalva például a krimikre, rendőrös filmekre vagy a brit zenekarra. Itt kell értékelni a bíróság szerint a bejelentői használatot is, ami a megjelölést az árujegyzékben foglalt termékek körében ismertté és elismertté: árujelzővé tette. Mindezekre tekintettel a hivatali határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.25.852/2013/3.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

4. Az „ABX GUITARS” nemzetközi szóvédjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték – többek között – a 15. osztályba sorolt „fúvós hangszerek, billentyűs hangszerek, húros és ütős hangszerek, azok tartozékai, hangszerkellékek....” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a 15. áruosztály tekintetében elutasította. A határozat indoklásában rámutatott arra, a lajstromozni kért megjelölés a termék fajtája tekintetében, a gitártól – annak alkatrészeitől, tartozékaitól – eltérő termékekre nézve alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Álláspontja szerint a tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó tisztában van azzal, hogy a gitár a húros hangszerek, azon belül is a pengetős hangszerek közé tartozik és tudomással bír annak külső felépítéséről is. Azonban azt a szakértelmet nem lehet elvárni a szokásosan tájékozott fogyasztótól, hogy a hasonló felépítéssel rendelkező, gitárszerű pengetős hangszereket is biztonsággal meg tudja különböztetni a gitártól. Az ilyen hangszerek és a gitár közötti hasonlóságok olyan nagymértékűek lehetnek, hogy az olykor minimális különbségeket az átlagos fogyasztó nem képes felismerni. Így például, amennyiben a bejelentő által példaként említett vihuela hangszeren az „ABX GUITARS” megjelölést látja, könnyen juthat arra a téves következtetésre, hogy a védjeggyel jelzett gitárszerű, pengetős hangszer egy gitár. Mivel pedig a megjelölt termékek fogyasztói köre nem szűkíthető le a pengetős hangszereket teljes mértékben megkülönböztetni képes, kellő szakértelemmel rendelkező fogyasztókra, fennáll a veszélye, hogy az „ABX GUITARS” megjelölés tévedésbe ejti a fogyasztókat a 15. áruosztályba tartozó nem gitár hangszerek tekintetében.(A1151448/8.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy a lajstromozni kért megjelölés az árujegyzékben foglalt áruk tekintetében megtévesztésre alkalmas. A bíróság rámutatott arra, hogy egy szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztótól elvárható, hogy az alapvetően különböző működési elvű hangszereket, így különösen az árujegyzékben nevesített két típust, a fúvós és a húros hangszereket az azokon látható árujelzőtől függetlenül, könnyedén meg tudja különböztetni. Ha pedig egy húros, pengetős hangszerek közti különbségtétel lehetőségét nézzük, akkor értékelendő, hogy a hangszerek általában nem hétköznapi felhasználású árufajták, sokszor nagy értékű, tartós fogyasztási cikkek, így az ezeket vásárló átlagos fogyasztó, aki feltehetően nem csak csodálni

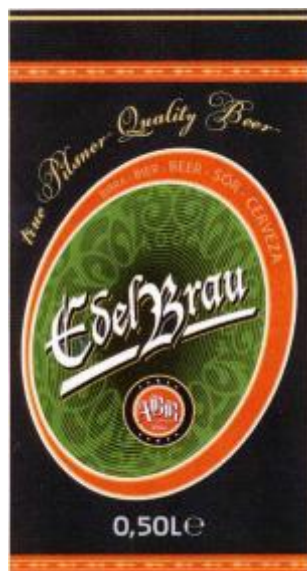
képes azokat, de játszani is tud rajtuk, a szokásosnál mélyrehatóbb ismeretekkel bír, s így biztonsággal tud eligazodni a gitárszerű, pengetős hangszerek világában. Megjegyezte továbbá a bíróság, hogy az „ABX GUITARS” nemzetközi védjegy nem csak a gitár szót tartalmazza, hanem az „ABX” megjelölést is, mely szókapcsolat nyilvánvalóan céget jelöl, márkajelzésként hat, a lajstromozni kért megjelölés így összehatásában nem egy hangszertípust ír le. A hangszerek piacán tájékozott magyar fogyasztó is valószínűleg így értelmezi a megjelölést, s aligha tekinti gitárnak a vihuelet csak azért, mert annak márkajelzésében a „guitar” szó szerepel. Mindezek alapján a bíróság a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.25.937/2013/3.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

5. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályba tartozó „pilsner eredetmegjelölés területéről származó sörök” és a 35. osztályba sorolt „reklámozás; kereskedelmi ügyletek; kereskedelmi adminisztráció; irodai munkák (az osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi szolgáltatás)” vonatkozásában.

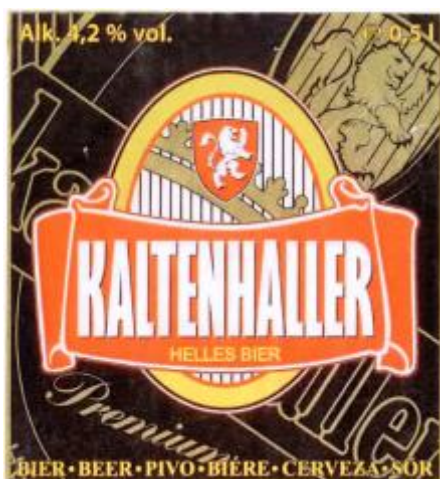

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és a 4. §-a (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „EDELSTOFF” nemzetközi, illetve közösségi szóvédjegyeknek, amelyek a 32. és 43. osztályba sorolt „sörök” és „vendéglátási szolgáltatások” tekintetében állnak oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást elutasította, és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés ábrás jellegű, melynek domináns eleme az „EdelBrau” szókapcsolat. Ehhez képest a felszólalói védjegy szómegjelölés, így az összetéveszthetőség vizsgálatánál elsősorban az „EdelBrau” és az „EDELSTOFF” szavak hasonlóságát látta indokoltnak vizsgálni. A vizuális összevetés során a Hivatal arra a megállapításra jutott, hogy a megjelölés ábrás kialakítása – a domináns szóelemek részbeni hasonlósága mellett – kellő elhatárolást biztosít a fogyasztók számára; a fonetikai hasonlóság vonatkozásában ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy az fennáll a megjelölések között. Konceptuális szempontból vizsgálva valószínűsítette, hogy az átlagos magyar fogyasztók, a német nyelvet nem ismerik olyan mélységében, hogy az alkalmazott kifejezések jelentését azonosíthatnák, ezért a két megjelölést fantáziaszóként érzékelik. A megjelölésben az „EDEL” szóelemen kívül azonban számos egyéb szó- és ábrás elem is megtalálható, amelyek konceptuális szempontból is értékelhetőek, és megfelelő elhatárolást biztosítanak a felszólalói szóvédjegyhez képest. A Hivatal a megjelölések között nem állapított meg olyan mértékű hasonlóságot, amely az összetéveszthetőség veszélyét magában hordozná, így – álláspontja szerint – a részbeni áruháasonlóság önmagában nem alapozza meg a hivatkozott kizáró ok alkalmazását. Ezen túlmenően az asszociáció útján fennálló összetéveszthetőséget sem találta megállapíthatónak. (M1201720/24.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában megjegyezte, hogy a magyar fogyasztók többsége ugyan nem beszél németül, a sörök világában azonban a márkanév németes hangzása gyakori, a magyar fül ehhez hozzá van szokva, így feltételezhető, hogy a két szóelem közti fonetikai különbség, még ha az utótagok eltéréséből is adódik, az árujelzők biztonságos megkülönböztetését eredményezi. A bíróság megállapította, hogy az ellentartott védjegyek és a lajstromozni kért megjelölés vizuális és konceptuális hasonlóságának teljes hiánya, illetve a csekély fonetikai hasonlósága összességében nem eredményez összetéveszthetőséget sem formális értelemben, sem pedig asszociációs alapon. (3.Pk.24.078/2013/4.)

6. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályban „gyömbérsör; malátacefre; malátasör; sörbetek (italok); sörcfe; sörök” tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és 4. §-a (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű 000601781 lajstromszámú „KALTENBERG”

közösségi ábrás védjegynek, amelynek oltalma a 32. osztályba tartozó „sörök” árukra terjed ki.

A Hivatal megállapította, hogy a felszólalás nem alapos. A domináns szóelemeket – az összbenyomásnál vizsgálándó szempontrendszer alapján – elemezve úgy találta, hogy a hangsúlyos, ám az áruosztályt tekintve leíró jellegű „KALTEN” előtag azonosságát kellően ellensúlyozza számos különbség (a szótagok száma, a második szóelemek teljes eltérése, a képi megjelenések elkülöníthetősége). A konceptuális összetéveszthetőség veszélyét sem látta fennállónak arra tekintettel, hogy a „KALTENHALLER” szó konkrét jelentéssel nem bíró fantáziaszónak minősül. A Hivatal rámutatott arra, hogy az átlagos fogyasztó összességében szemléli az adott megjelölést, és nem kezdi el elemezni annak különböző elemeit. Ennek alapján megállapította, hogy a konkrét esetben nem áll fenn olyan mértékű gondolati képzettársítás keltette hasonlóság, illetve fogalmi kapcsolat, amely alapján a megjelölést és a védjegyet asszociáció útján kapcsolhatnák össze a fogyasztók. (M1103036/16.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – első-, illetve másodfokú bíróság egyaránt megállapította, hogy a vizuális és konceptuális hasonlóság kizárható, a csekély mértékű fonetikai hasonlatosság pedig az áruk azonossága ellenére nem eredményez összetéveszthetőséget a felek megjelölései között sem formális, sem asszociációs alapon. (3.Pk.25.442/2012/8., 8.Pkf.25.957/2013/4.)

V. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban eltérő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírnevet élvező korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló későbbi elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

7. A „ROLL-X” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 1. osztályba tartozó „vegyi tűzoltószeresek” és a 9. osztályba sorolt „tűzoltó készülékek” áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének a), b) és c) pontjaira hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „ROLEX” nemzetközi és közösségi szó-, illetve ábrás védjegyeknek, amelyek a 14. osztályban állnak oltalom alatt.

A Hivatal a felszólalást megalapozatlannak találta. A bejelentő indítványa alapján a Hivatal felhívta felszólalót, hogy igazolja, hogy a védjegyeket a bejelentés meghirdetésének napján a Vt. 18. §-a előírásainak megfelelően használta. A felszólaló a következő bizonyítékokat nyújtotta be: nemzeti hivataloknak (pl.: bahreini, brazil, kambodzsai, kínai, cseh, ukrán, török) – a „ROLEX” védjegy lajstromozása, illetve törlése iránti eljárásokban – a jóhírűség

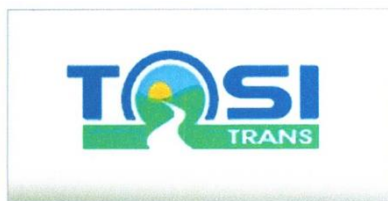
kapcsán kifejtett álláspontjai; prágai, grúziai, kijevi bíróságok hasonló döntései; a Brandz 2011-es kimutatása a világ 100 legértékesebb védjegyéről; a márka kialakulásának története; valamint a Wikipédia szabad enciklopédia angol nyelvű cikke a „ROLEX” márkáról. A Hivatal álláspontja szerint a felsorolt nemzeti hivatalok, bíróságok döntései közül kizárólag a cseh határozatok vehetők figyelembe, tekintettel arra, hogy a vizsgálat során – nemzetközi és közösségi védjegyekről lévén szó – magyarországi, valamint az EU területén megvalósuló használatot kellett elemezni. Rámutatott arra, hogy a vizsgált határozatok a bizonyítékok leírását, felsorolását tartalmazzák, melyek értékelése a különböző nemzeti hivatalok gyakorlata alapján eltérő lehet. A döntésekben szereplő dokumentumokat a felszólaló jelen eljárásban nem csatolta, ekként a Hivatal a cseh határozatokat közvetlenül alkalmazni, bizonyítékként elfogadni nem tudta. A márkatörténeti leírás, a cégismertető és a Brandz kimutatási, illetve a felszólaló által említett forgalmi adatokat értékelve megállapította, hogy ezek sem támasztják alá az ellentartott védjegyek használatát. Az abban szereplő forgalmi adatokról nem volt megállapítható, hogy azok mely országokra vonatkoznak, más dokumentumok pedig elsősorban a márkáról és annak kialakulásáról szolgáltatnak információkat, de tényleges használat igazolásaként nem voltak értékelhetők. A Hivatal figyelembe vette azt a tényt is, hogy a „ROLEX” luxusmárkának minősíthető, így a termék speciális felhasználói körére tekintettel az átlagfogyasztóknak szánt napi fogyasztási cikkekhez képest kisebb mértékű piaci jelenlét, forgalmazási volumen bizonyítása is elegendő lehet a használat, jóhírűség igazolására. Mindazonáltal jelen esetben felszólaló nem tudott Magyarországon, illetve az Európai Unió jelentős területén megvalósuló tényleges használatot igazolni az árujegyzékbe tartozó árukra nézve. A Hivatal kiemelte továbbá azt is, hogy egy védjegy közismertsége, tényleges használatának mértéke nem tekinthető köztudomásúnak, e tényeket mindig bizonyítani kell. (M1103520/22.)

A Fővárosi Törvényszék nem értett egyet a Hivatallal abban, hogy a felszólaló nem tudta igazolni az ellentartott védjegyek tényleges használatát, mert a megváltoztatási kérelemhez mellékelte bizonyítékokat, de már a Hivatal előtt csatolt iratok is kellően alátámasztják a „ROLEX” védjegyek használatát, illetve jóhírűségét. A korábban benyújtott bizonyítékok és a kérelemhez csatolt melléklet fényképei igazolják, hogy a felszólalónak saját, évek óta üzemelő márkauzlete van Budapesten. Továbbá a budapesti Oktogon téren jól látható az ugyancsak évekkel ezelőtt kihelyezett, a tér összképét befolyásoló hirdetőtábla, amely az ellentartott védjeggyel azonos szóelemet ábrázolja. Bizonyított az is, hogy a felszólaló magyar nyelvű nyomtatott magazinokban rendszeresen hirdeti az ellentartott védjegyeket is magán hordozó áruit. E bizonyítékok alapján – a bíróság megítélése szerint – a magyarországi tényleges használat nem lehet kérdéses. A Hivatal a bíróságétól eltérő álláspontja okán a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjai szerinti kizáró okok érdemi vizsgálatát nem végezte el, e körben a tényállást nem tárta fel és indokolási kötelezettségének sem tett eleget, ami a Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint lényeges eljárásjogi szabálysértés. Tekintettel arra, hogy a hiba a bírósági eljárásban nem orvosolható, a bíróság a hivatali határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. (3.Pk.23.640/2013/9.)

VI. Vt. 5. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyvoltalomban a megjelölés, amely más korábbi szerzői vagy iparjogvédelmi jogába ütközne, ideértve a növényfajta nevével való ütközést is.

8. A Hivatalnál 199 940 lajstromszámon oltalom alatt áll a „TOSI TRANS” színes ábrás védjegy a 35., 36. és 39. osztályba sorolt egyes szolgáltatások tekintetében.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján. A kérelmező előadta, hogy a később védjegyoltalomban részesült ábrát és a TOSI TRANS szóösszetételt – ingyenes, baráti alapon – ő alkotta meg. A logó – a később felszámolásra került gazdasági társaság általi – használata az ő engedélye alapján 2008 júliusáig tartott. Hangsúlyozta, hogy a logó használatára a jelenlegi védjegyjogosultnak nem adott engedélyt, sőt magáról a védjegyről is csak levélben értesült.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott és a védjegyet keletkezésére visszaható hatállyal törölte. Határozata indokolásában a szerzői jogba ütközésre hivatkozva kifejtette, hogy a támadott ábrás védjegy és az ahhoz hasonló ábrás megjelölések a bírósági gyakorlat szerint szerzői műnek minősülnek, ezért szerzői jogi védelemben részesülnek. A Hivatal álláspontja szerint a meghallgatott tanúk, illetve a CD-n rendelkezésre bocsátott adatok alapján egyértelműen bebizonyosodott, hogy a kérelmező minősül a szerzőnek. Olyan bizonyíték nem került elő, amely azt támasztotta volna alá, hogy a logó keletkezésének időszakában a kérelmező munkaviszonyban állt volna, ezért a kérelmező rendelkezik a szerzői jogok vagyoni elemei felett is. Ugyancsak nem merült fel olyan írásos megállapodás sem, amelyben a szerző a jogokat átruházta volna valamely más személyre. A Hivatal megállapítása szerint a szerzői jogi védelem alatt álló mű és a védjegy között szinte teljes mértékű az egyezés. Mivel pedig a jogosult nem rendelkezett a szerző engedélyével a védjegybejelentés benyújtásához, a törlési kérelem e jogcím vonatkozásában megalapozottnak tekinthető. (M0902530/30.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában egyetértett azzal a hivatali megállapítással, hogy az érintett ábrás megjelölés szerzői műnek minősül, illetve, hogy azzal egyszerű rátekintés alapján a védjegy lényegileg azonosnak minősül. A bizonyítékok mérlegelésével maga a bíróság is arra az álláspontra jutott, hogy a szerzői mű tulajdonosa a kérelmező, aki az alkotást nem munkaviszonyával összefüggésben hozta létre. Kifejtette, hogy írásbeli megállapodás hiányában is kétségtelen, hogy a felek – a kérelmező és a később felszámolásra került gazdasági társaság – közös akarata ingyenes és időbeli korlát nélküli felhasználásra irányult. A kérelmező a használatot az ügyvezető személyétől függetlenül a később felszámolásra került gazdasági társaságnak biztosította. Mindez azonban nem pótolja az Szjt. által megkívánt írásbeli engedélyt. Az Szjt. 46. §-a (1) bekezdése alapján nem látta megállapíthatónak, hogy a később felszámolásra került gazdasági társaság harmadik személy számára jogosult lett volna felhasználási engedélyt adni. A később felszámolásra került gazdasági társaságnak írásbeli és kifejezetten a felhasználási engedély továbbadására feljogosító megállapodás hiányában nem volt rendelkezési joga a „TOSI” logó tekintetében. Ezért a jogosult sem hivatkozhatott arra, hogy a később felszámolásra került gazdasági társaságban lévő „cégérték” felszámolótól történő megvásárlásával megszerezte a logó használatával kapcsolatos jogokat. (1.Pk.22.664/2012/8.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a jogosult a védjegybejelentéshez nem kapott a szerzőtől engedélyt és ezt nem pótolhatja a „cégérték” megvásárlására vonatkozó szerződés. Kiemelte, hogy adott esetben az a releváns kérdés, hogy a tárgyi szerzői műre

született-e írásbeli megállapodás, azonban kétely nélkül beigazolódott, hogy ilyenre nem került sor. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.228/2013/6.)

VII. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyvoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

9. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 11. osztályban „világító-, fűtő-, gőzfejlesztő, főző-, hűtő-, szárító-, szellőztető-, vízszolgáltató és egészségügyi berendezések” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a felszólalást nem találta alaposnak és a megjelölést védjegyként lajstromozta. Megállapította, hogy a felszólaló igazolta a „VARA-FÉG” megjelölésnek a védjegybejelentés időpontjához képest korábbi használatát. A megjelölések közötti lényegi azonosság tekintetében rögzítette, hogy a felszólaló által a használat igazolására becsatolt 2009-2010-ig terjedő időszakban számlákon a vízcsepp ábra és az alatta elhelyezett „VARA” és „FÉG” kifejezések találhatók, és az ezt követően keletkezett számlákon hatszög formájú piros-kék háttérű ábra szerepel, amelyben a „VARA-FÉG” kifejezés került elhelyezésre. A Hivatal álláspontja szerint megjelölésekben olyan egymástól eltérő ábrás elemek kerültek kialakításra, melyek nem eredményeznek sem azonosságot, sem lényegi azonosságot, így ez a megkívánt feltétel nem áll fenn. Ezen túlmenően a jogszabályba ütközéssel kapcsolatos harmadik feltétel fennállását sem találta megállapíthatónak. (M1103363/36.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában utalt arra, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja nem tartalmaz lajstromozási tilalmat a hasonló megjelölések használata tekintetében. Ott ugyanis, ahol a jogszabályalkotó az azonosság mellett az összetéveszthetőségnek is jelentőséget kívánt tulajdonítani, ott a jogszabály szövegében ezt kifejezésre juttatta. Azonosság vagy akár lényegi azonosság pedig a bíróság megítélése szerint sem állapítható meg a felszólaló által használt, jelen eljárás tárgyává tett megjelölések egyike esetében sem. (1.Pk.22.858/2013/10.)

10. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 4. osztályba sorolt „ipari olajok és zsírok; kenőanyagok; porfelszívó, portalanító és porlekötő termékek; tüzelőanyagok (beleértve a motorbenzineket) és világítóanyagok; viaszgyertyák, gyertyabelek (az osztály betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi áru)” vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, a védjegybejelentés elutasítását kérték – többek között – a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a korábbi tényleges használatra alapított felszólalást megalapozottnak találta. Megállapította, hogy a felszólaló korábbtól fogva folyamatosan, megszakítás nélkül használta a „RE-CORD” megjelölést a 4. osztályba sorolt árukkal összefüggésben; továbbá úgy ítélte meg, hogy a vizsgált megjelölések közötti lényegi azonosság is fennáll. A Hivatal a jogszabályba ütközés vizsgálata körében arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés folyamatos, több éven át tartó használata során a felszólaló jelentős szakmai és anyagi ráfordításokat eszközölt a márka felépítése érdekében, és a megjelöléssel ellátott termékekhez egy megszokott minőség is kapcsolódott. Álláspontja szerint felmerülhet az üzletfelek megtévesztésének lehetősége olyan módon, hogy a megjelölés láttán a felszólaló termékét idézik fel. Tekintettel arra, hogy a termékek gyártói különbözőek, az azonos megjelölés mögött eltérő termékösszetétel is állhat, amely magában hordozhatja a megtévesztés lehetőségét. Ezért a Hivatal a Tpv. 8. §-a (1) bekezdésére való hivatkozást megalapozottnak találta. A Tpv. 2. §-a körében megállapította, hogy a bejelentő azzal, hogy olyan megjelölésre kíván kizárólagos jogot szerezni, amely igazolható módon valamely más piaci szereplőhöz kötődik, jogosulatlanul kihasználná, elsajátítaná a felszólaló által a márka felépítésére és bevezetésére fordított, illetve a márka piacon tartásához szükséges szellemi, anyagi ráfordításokat. A Hivatal szerint ezen jogszabályhely alkalmazásához nem szükséges, hogy a felszólaló számszerű, tényleges piaci hátrányt, érdeksérelmet igazoljon. Így ezen kizáró okra való hivatkozást is megalapozottnak találta. (M1203305/30.)

A Fővárosi Törvényszék a – megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában kiemelte, hogy nem volt alapos az a bejelentői érvelés, hogy a Hivatal hatáskörén túlterjeszkedett azzal, hogy a Tpv. megsértésének lehetőségét vizsgálta. Rámutatott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság korábbi döntésében kimondta: a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja a védjegyoltalomból való kizártság körében annak megállapítása is szükséges, hogy a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül való használata jogszabályba ütközőnek minősül. Ezen feltétel megvalósulásához azonban a hatályos rendelkezések értelmében nem szükséges, hogy a jogszabálysértést – külön e tárgyban indított bírósági eljárás keretében meghozott – jogerős ítélet mondja ki, hanem annak elvi megállapítása is elegendő, hogy a hozzájárulás nélkül történő használat jogszabályba ütközzön. A Tpv. szabályaiba való ütközést tehát a Hivatalnak vizsgálnia kellett a törvény előírásainál fogva, annak elvi megállapítása nélkülözhetetlen a hivatkozott kizáró ok megállapításához. A Bíróság továbbá egyetértett azzal a hivatali megállapítással is, hogy a korábbtól fogva használt és a lajstromozni kért megjelölés lényegi azonossága okán fennáll az üzletfelek

megtévesztésének lehetősége (Tpvt. 8. §) illetve, hogy a kizárólagos jogok megszerzésére való törekvés egy olyan megjelöléssel kapcsolatban, amelyet korábban a versenytárs használt, általános értelemben véve tisztességtelen piaci magatartásnak minősül (Tpvt. 2.§). (3.Pk.24.790/2013/5.)

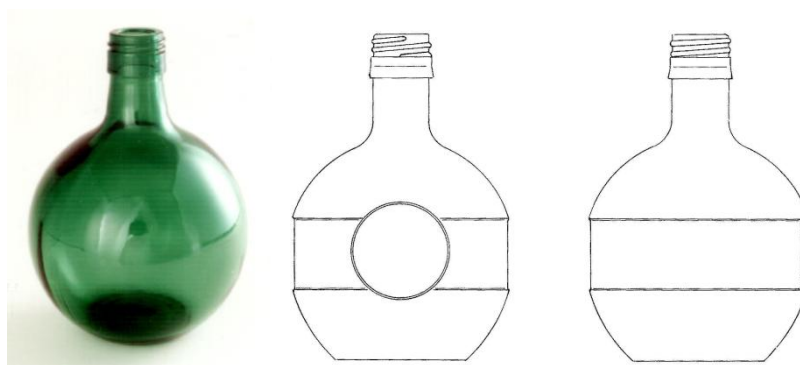
VIII. Vt. 7. § (1) bekezdés

A Vt. 7. §-ának (1) bekezdése értelmében a 4. és 5. §-ok alapján nincs kizárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha annak lajstromozásához a korábbi akadályozó jog jogosultja hozzájárul.

11. A „CHAMBORD” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályon belül „alkoholos italok, ideértve a 33. osztályba tartozó desztillált szeszes italok” tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be utalva a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének a), b) és c) pontjaira, valamint 4. §-a (4) bekezdésére.

A bejelentő a felszólalás elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a megjelölés lajstromozására és használatára a Z&U cégtől engedélyt kapott a közöttük 2010. május 20-án létrejött megállapodásban (a továbbiakban: Megállapodás), így az abban foglaltak alapján a felszólaló, mint a Z&U cégcsoport tagja sem élhet kifogással a bejelentéssel szemben.

A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta. Álláspontja szerint a Megállapodást a bejelentett megjelölésben oltalmazni kért palackformára vonatkozóan is hozzájáruló nyilatkozatnak kell tekinteni. A szerződés ugyanis nem csak a mellékletben felsorolt védjegybejelentések, de bármely jövőbeli védjegybejelentés tekintetében is consentet tartalmaz. A felszólalás ezért ellentétes a szerződésben rögzített kötelezettségvállalással,

mivel a felszólaló a Z&U cég befolyása alá tartozó cég, így a Megállapodás rá nézve is kötelező érvényű. Ebből következően a Hivatal a felszólalásban megjelölt viszonylagos kizáró okokat érdemben nem vizsgálta. (M1001196/17.)

A Fővárosi Törvényszék a Megállapodás egyes pontjainak, valamint mellékletének értelmezésével – a Ptk.-ban foglalt nyilatkozási elvre is figyelemmel – arra a következtetésre jutott, hogy a tárgyi megjelölésre a Megállapodásban adott hozzájárulás nem vonatkoztatható. Megállapítása szerint a védjegyjogosult a hozzájárulással érintett megjelölések körét a szerződés mellékletében feltüntetett védjegyek és megjelölések, illetve azok variációjaként határozta meg. A támadott megjelölés a mellékletben nem szerepel és az ott feltüntetett megjelölések variációjának sem minősíthető, mert azok domináns jegyeiben eltérő, így arra a Megállapodásban foglalt engedély nem vonatkoztatható. A jogosult hozzájárulásának hiányában a Hivatalnak érdemben kell vizsgálnia a felszólalásban megjelölt kizáró okokat, ezért a hivatali határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárás lefolytatására utasította. (1.Pk.22.137/2012/6.)

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a Megállapodás meg nem engedett, kiterjesztő értelmezése lenne, ha a védjegyjogosult által adott hozzájárulást olyannak tekintenénk, ami a design bármilyen jövőbeni használatára és védjegyzetetésére jogosítaná fel a bejelentőt. Ezt a kört szigorúan véve a mellékletben felsorolt már létező védjegyek alakítják, amelyek között nem szerepel a jelen eljárás tárgyát képező ábrás megjelölés. Ugyanakkor a másodfokú bíróság megítélése szerint a megjelölés minősíthető a Megállapodás mellékletében feltüntetett korábbi védjegyek modernizált, minimalista változatának; ezért a megjelölés elfogadható olyan változatként, a design olyan variációjaként, amire vonatkoztatható a Megállapodásban szereplő hozzájárulás; így a megjelölés a Vt. 7. §-a (1) bekezdése alapján nincs kizárva a védjegyjogtalomból. Erre tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasította. (8.Pkf.28.011/2012/4.)

A Kúria kiemelte, hogy az eljáró bíróságok az iratokhoz csatolt Megállapodás angol nyelvű szövegének értelmezése alapján foglalták el álláspontjaikat. A Pp. 6. §-ának (1) bekezdése értelmében a bírósági eljárás nyelve a magyar. Miután a jogvita tárgyát szerződési nyilatkozat értelmezése képezte, nem lett volna mellőzhető a Megállapodás magyar nyelvű szövegének csatolása. Tekintettel azonban arra, hogy a Megállapodás releváns rendelkezéseinek magyar nyelvre fordított szövege a felek között nem volt vitatott, ennek az eljárási szabálysértésnek az ügy érdemére kihatása nem volt. A Kúria rámutatott továbbá arra, hogy a felek és az eljáró bíróságok a „bármely variáció” fogalmának eltérő értelmezésével jutottak a tárgyi megjelölés lajstromozásához való hozzájárulás meglétének kérdésében más álláspontra. A felülvizsgálati bíróság szerint egy adott design variációjának tekinthető a meglévő elemek halmazába tartozó egyik jellegzetes elem elhelyezésének, illetve megjelenítésének a – lényeg megtartása mellett történő – megváltoztatásával alkotott alak is, ha az az adott tárgykörön belül marad. Mindezek alapján helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a bejelentett védjegy lajstromozásához a korábbi akadályozó jog jogosultjától származó hozzájárulás miatt a felszólaló a Vt. 4. §-a alapján nem léphet fel a védjegybejelentéssel szemben. A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.21.287/2013/4.)

IX. Vt. 60/D. § (8) bekezdés

A Vt. 60/D. §-ának (8) bekezdése szerint a felszólalás benyújtására előírt határidő [61/B. § (1) és (2) bek.] elteltét követően a felszólalás alapjául szolgáló okként nem jelölhető meg olyan ok, amelyet az említett határidőn belül nem jelöltek meg a felszólalás okaként. Az így

megjelölt okot a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala eljárást befejező határozatának meghozatalakor nem veszi figyelembe.

12. Az „a2AUTÓ2” ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 16. és 41 osztályba tartozó áruk, illetve szolgáltatások vonatkozásában.

A védjegybejelentéssel szemben részleges felszólalást nyújtottak be – a 16. osztályban felsorolt áruk tekintetében – hivatkozással a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára. A második tárgyaláson felszólalását pontosította és bejelentette, hogy azt a 41. szolgáltatási osztályra is kiterjeszti. Bejelentő kérte, hogy a Hivatal ezt a kiterjesztést ne vegye figyelembe, mivel a felszólalási határidő már lejárt.

A Hivatal a felszólalást részben tartotta alaposnak; a 16. osztály tekintetében a védjegybejelentést elutasította, a 41. osztályban pedig korlátozással lajstromozta a bejelentett megjelölést. Mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felszólalónak lehetősége volt-e felszólalását a 41. osztályra vonatkozóan is kiterjeszteni. A Vt. 61/D. §-ának (8) bekezdésére hivatkozással azt állapította meg, hogy a felszólalási ok jogcímet jelent, ezért a kiterjesztés nem jelenti új ok megjelölését. Emiatt a Hivatal a felszólalást a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára alapítottan mind a 16. osztályban, mind a 41. osztályban vizsgálta. (M0801544/20.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Megítélése szerint a Hivatal helytállóan értelmezte a Vt. 61/D. §-ának (8) bekezdésében foglaltakat, amikor a felszólalási ok alatt jogcímet értett. Utalt a bíróság a Vt. 61/B. §-ának (1) bekezdésére, mely szerint a 4-6. §-ok alapján a bejelentett megjelölés védjegyként való lajstromozásával szemben 3 hónapon belül felszólalás terjeszthető elő. A Vt. 61/D. §-ának (8) bekezdése tartalmazza, hogy a felszólalás benyújtására előírt határidő elteltét követően a felszólalás alapjául szolgáló okként nem jelölhető meg olyan ok, amelyet az említett határidőn belül nem jelöltek meg a felszólalás okaként. Ez a jogszabályhelyek összevetéséből a felszólalás alapjául szolgáló ok nem értelmezhető másként, mint jogcímként, azaz a Vt. 4-6. §-aiban szabályozott lajstromozást kizáró okként. (1.Pk.22.152/2012/6.) A Fővárosi Ítéltábla, valamint a Kúria az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett. (8.Pkf.25.023/2013/7., Pfv.IV.21.590/2013/5.)

FORMATERVEZÉSI MINTAOLTALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

Fmtv. 2. § (1) bekezdés és 3. § (1) bekezdés

Az Fmtv. 2. §-ának (1) bekezdése alapján új a minta, ha azzal azonos minta nem jutott nyilvánosságra az elsőbbség időpontját megelőzően.

Az Fmtv. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a mintának egyéni jellege van, ha az elsőbbség időpontja előtt nyilvánosságra jutott bármely mintához képest a tájékozott használóra eltérő összbenyomást tesz.

13. A Hivatalnál 2008. szeptember 22-i elsőbbséggel oltalom alatt áll a 91 249 lajstromszámú „**Kerti bútor és egyéb bútorok csomós nyárfából**” című formatervezési mintaoltalom. A mintaoltalom megsemmisítése iránt kérelmet nyújtottak be a Hivatalhoz az Fmtv. 2. §-ának (1) bekezdésére és 3. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással.

A Hivatal megállapította, hogy a megsemmisítés feltételei csak az 1. számú minta vonatkozásában állnak fenn, ezért a kérelemnek részben adott helyt és a mintaoltalmat a 2. és 3. sorszámú minták oltalmára korlátozta. A határozatában először kifejtette, hogy mivel kérelmező csak a mintaoltalom 1. számú mintájával kapcsolatban nyújtott be dokumentumokat, illetve fejtette ki álláspontját, ezért a 2. és 3. minta oltalomképességének vizsgálata nem képezte az eljárás tárgyát. Ezt követően az ellentartásként benyújtott dokumentumok közül meghatározta azt a három fényképet, melyek bejelentési nap előtti nyilvánosságra jutását – a kérelmezői nyilatkozat, a tanúvallomás és a dátumok alapján – bizonyítottan találta. Az újdonság vizsgálata körében a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy számos azonosság mellett meglévő formaalkotói eltérések miatt nem tekinthető úgy, hogy az ellentartott minták csak lényegtelen részletekben különbözzenek a támadott mintaoltalom szerinti 1. mintától, ezért ez utóbbi az elsőbbség napján megfelelt az újdonság követelményének. Az egyéni jelleg meglétének vizsgálatakor – az azonosságoknak és az eltéréseknek az összbenyomás kialakításában betöltött szerepének mérlegelésekor – azt is figyelembe vette a Hivatal, hogy a szerző milyen alkotói szabadságfokkal alakíthatta ki a mintát. Megállapította, hogy a szerzőnek lehetősége lett volna a kerti bútort más elrendezésben, arányokkal, eltérő külső jellegzetességekkel is elkészíteni; ehhez képest lényegében csak a szarufákat összekötő lécz, a tetőt szegélyező szegélyléc és a tartóoszlop és a tető kapcsolódásában hajtott végre módosítást a korábbi mintához képest. Tekintettel a nagyszámú és hangsúlyos, a termék megjelenését alapvetően befolyásoló azonos jellegzetességekre, a fenti három elemet érintő eltérés nem alapozza meg a tájékozott használóra gyakorolt összbenyomás eltérő voltát. Mindezek alapján a Hivatal megállapította, hogy a támadott minta az elsőbbség napján nem felelt meg az egyéni jelleg követelményének. (D0800240/21.)

A megváltoztatási kérelmet elutasító bírósági határozatok egyaránt arra a következtetésre jutottak, hogy a Hivatal helyesen állapította meg, hogy a mintaoltalom elsőbbségi napja előtt nyilvánosságra jutott fényképen látható mintákhoz képest, azokat külön-külön figyelembe véve, a mintaoltalom 1. mintája nem gyakorol eltérő összbenyomást a tájékozott használóra, így az az elsőbbség napján nem felelt meg az egyéni jelleg követelményének. (3.Pk.20.519/2013/8., 8.Pkf.26.326/2013/5.)